

nikoliv z vlastní vůle, nýbrž jménem správy školy a k poukazu představeného úřadu školního.

Čís. 8966.

K hotovosti kupní smlouvy o nemovitosti se nevyhledává, by bylo ujednáno, kterým dnem mají na kupitele přejíti daně a veřejná břemena, jakož i užívání, a o tom, kdo má hraditi převodní poplatky a dávku z přírůstku hodnoty.

(Rozh. ze dne 15. května 1929, Rv II 760/28.)

Žalobci domáhali se proti žalované určení, že kupní smlouva o nemovitosti jest platná, že žalovaná jest povinna ji dodržeti a vydati žalobcům listinu způsobitou ke vkladu vlastnického práva. *Procesní soud* první stolice žalobu zamítl, *odvolací soud* uznal podle žaloby, vypustiv určovací žádání.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Mylným jest právní názor dovolatelky, že k platnosti kupní smlouvy o domku bylo třeba dohody i o tom, kterým dnem mají na kupující přejíti daně a veřejná břemena, jakož i užívání, a o tom, kdo má hraditi převodní poplatky a dávku z přírůstku hodnoty, ježto prý jsou to podstatné náležitosti každé kupní smlouvy. Podle §§ 1053, 1054, 1062 obč. zák. se vyžaduje k hotovosti tržové smlouvy shoda stran o předmětu a o ceně. Jinak platí, nebylo-li mezi stranami nic ujednáno, doplňovací předpisy zákona. Nedostatek jednání stran o době odevzdání, o přechodu nebezpečí, břemen a užitků, jakož i o tom, kdo má platiti poplatek převodní a dávku z přírůstku hodnoty, nemá tedy o sobě význam pro hotovost tržové smlouvy, ježto pro ten případ jsou tyto otázky upraveny zákonem, a když o nich nebylo jednáno, jest předpokládati, že strany mlčky tomu chtěly, by nastala jejich úprava podle zákona, totiž podle ustanovení §§ 1061, 1062, 1064, 904, 443 obč. zák., podle zákona poplatkového ze dne 9. února 1850, čís. 50 ř. zák. a podle vlád. nař. ze dne 23. září 1920, čís. 545 sb. z. a n. (srv. Ehrenzweig, *Das Recht der Schuldverhältnisse*, vyd. z r. 1928, str. 408, 128, a v příčině dávky z přírůstku hodnoty též rozh. čís. 3977 sb. n. s.).

Čís. 8967.

Odkazovníci, nejsouce účastníky pozůstalostního řízení, nemají práva domáhati se rozhodnutí o tom, podle kterého důvodu dědického práva má býti pozůstalost projednána. Neuznal-li dědic platnost poslední vůle, z níž odkazovníci vyvozovali své nároky, jest na nich, by své nároky uplatňovali žalobou.